

РЕШЕНИЕ

№ 39555

гр. София, 27.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 16.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **6227** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на И. М. М., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], бул. „К. А. Д. - К.“ № 5, вх. В, ап.25, чрез Адвокатско дружество „Д. и партньори“, срещу Столична дирекция на вътрешните работи, за присъждане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди, претърпени в периода от 21.06.2023 г. до 15.01.2024 г., в общ размер на размер на 1211.00 лева лв., както следва:

- 1000.00 лева, представляващи обезщетение за неимуществени вреди, вследствие на незаконосъобразни действия, изразяващи се в незаконосъобразно отнемане на СУМПС по реда на чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП;
- 211.00 лева, представляващи обезщетение за имуществени вреди за заплатено изследване, вследствие на незаконосъобразни действия, изразяващи се в незаконосъобразно отнемане на СУМПС.

В исковата молба се твърди, че със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1833/21.06.2023 г., издадена на осн. чл.171, ал.1, б. „б“, на ищеца е отнето СУМПС след отказа му за тестване с „Д. тест 5000“, разпоредено от служители на СДВР – Отдел „Пътна полиция“ по време на извършена проверка на 21.06.2023 г. Посочено е, че по време на проверката, на ищеца е бил издаден талон за медицинско изследване, като в указания в него времеви период същият е дал биологичен материал за изследване във ВМА, резултатите от което били готови на 18.12.2023 г. Твърди се, към момента на проверката ищецът не е имал външни признаци, поведение или реакции, които да обосноват изисквания от проверяващите тест за наркотици, още повече, че данни за употреба на наркотични вещества и техни аналози не били установени в резултатите от

извършеното медицинско изследване във ВМА, поради което счита, че отнемането на СУМПС е било незаконосъобразно. Въз основа на горната фактическа обстановка се твърди, че за период около 7 месеца ищецът бил лишен от право да управлява МПС, което довело до сериозна промяна в неговия личен живот, а именно – изпаднал в затруднено финансово състояние, тъй като не успял да започне работа, за която се изисквало СУМПС, ежедневните му дейности били възпрепятствани, изпитвал неудобство от породилите се съмнения у близки и познати спрямо него относно евентуалната употреба на наркотични вещества. Твърди се, че горните обстоятелства породили у ищеца емоционален дискомфорт довел до психоемоционален срив, който се проявил в нервно напрежение, обида, чувство за унижение, несправедливост, произвол и уронване на доброто му име, които вреди търпял през целия период от отнемането до връщането на СУМПС на 15.01.2024 г. Отделно от горното, за ищеца настъпили и имуществени вреди в размер на 211 лева, които следвало да заплати, за да изпълни указанията на проверяващите, обективирани в издадения талон за изследване.

В съдебно заседание, ищецът чрез процесуалния си представител адв. П., поддържа исковите претенции. Счита, че от събраните по делото писмени и устни доказателства, исковите претенции са доказани. Претендира присъждане на разноски, съобразно представен списък по чл.80 от ГПК, в т.ч. адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата. Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител юрк. А., счита за недоказани по безспорен начин, както интензитета, така и размера на търпените неимуществени вреди от страна на ищеца. Обръща внимание на свидетелските показания на майката на ищеца, която не доказала нито написаните в исковата молба чувства на страх, безсилие и срам, нито претърпените вреди, изразяващи се в невъзможност за придвижване, тъй като в хода на съдебното заседание се установило, че ищецът живее в район, в който има градски транспорт, т.е. имал е алтернативна възможност да се придвижва. Придържа изцяло изложените съображения за неоснователност на исковите в писмения отговор. В случай на уважаване на иска за неимуществени вреди, моли за намаляване на размера на претендираното обезщетение. Претендира юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР. Не прави възражение за прекомерност.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност и доказаност на исковата претенция.

Административен съд София град, I отделение, 21-ви състав, след като се запозна с приетите по делото доказателства и становищата на страните, намира за установено следното, от фактическа страна:

От Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 867522 на автоконтрольор при СДВР, Отдел „Пътна полиция“ /л.50/ се установява, че на 21.06.2023 г., около 10:50 ч., в [населено място] по [улица] с посока на движение от [улица] към [улица] И. М. М. управлявал лек автомобил „М. Ц 220“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на В. А. М. – М., ЕГН [ЕГН]. В АУАН е посочено, че: 1. Водачът категорично отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство DRUG TEST 5000, № ARMF – 0097 за употреба на наркотични вещества и техните аналози; 2. Водачът не представя СРМПС част 2; 3. Представя АУАН Серия АД № 129234 с изтекъл срок на валидност на 13.02.2023 г. Отбелязано е, че при проверката водачът е бил сам в автомобила и е уведомен за започване на ЗППАМ, както и, че му е издаден талон за медицинско изследване № 0176610 за ВМА, [населено място]. Констатираните с АУАН нарушения са по чл.171, ал.3, пр. 2 ЗДвП, по чл. 100, ал.1, т.2 ЗДвП и по чл.157, ал.6 от ЗДвП. След съставяне на АУАН е иззето СУМПС. Актът е подписан от нарушителя и двамата вписани в него свидетели. От приложеното по делото копие на АУАН е видно, че на гърба има отбелязване, че СУМПС е било

върнато на санкционираното лице на 15.01.2024 г. срещу подпис.

Въз основа на така съставения АУАН от 21.06.2023 г. е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-002912/ 1833/21.06.2023 г. на мл. автоконтрольор, 02-ра група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР /л.56/, с която на основание чл.22 от ЗАНН и чл.171, т.1 ,б.“б“ от ЗДвП е наложена ПАМ „Временно отнемане на свидетелство за управление на МПС №[ЕИК], но за не повече от 18 месеца“. Заповедта е връчена на 21.06.2023 г.

На 21.06.2023 г., И. М. М. се подложил на химическо изследване във В. академия, за резултатите от което е издаден Протокол № И-11732/18.12.2023 г. /л.62/. Видно от отразеното в протокола, от ищеца са взети проби кръв и урина, от които не се доказало наличие на наркотични вещества.

От писмо, рег. № И-11732/18.12.2023 г., изготвено от ВМА до началника на ОПП- СДВР се установява, че дължимата сума за извършените на И. М. М. изследвания възлиза на 211 /двеста и единадесет лева/, които следва да бъдат заплатени от водача на осн. Чл.172а, ал.3 ЗДвП.

В докладна записка № 4332р-89816/29.12.2023 г. /л.58/, издадена от началник на отдел „Пътна полиция“ при СДВР е посочено, че видно от резултатите, отразени в протокол от химикотоксикологичното изследване за установяване наличието на наркотични вещества или техни аналози № И-11732/18.12.2023 г., не може да се вмени нарушение във вина на лицето И. М..

Въз основа на цитираната докладна записка и резултатите от извършеното химикотоксикологичното изследване, с мотивирана Резолюция № 23-4332-М003356/29.12.2023 г., издадена от наказващ орган в отдел „Пътна полиция“ при СДВР /л.13/, административнонаказателното производство по АУАН № 867522 е прекратено по точка първа.

В хода на съдебното производство са изслушани показанията на свидетелите В. А. М. – М. – майка на И. М. и В. Г. Д..

Разпитана, св. М. – М. споделя, че си спомня за отнетата шофьорска книжката на И. месец юни 2023 г. Спомня си, че една вечер ищецът се прибрал вкъщи и ѝ споделил, че полицаи го спрели за проверка, по време на която искали да му направят изследване на място, но той отишъл да даде кръв. П. че изследването било извършено в Пирогов, но не била сигурна. Заявява, че след като ищецът дал кръв, платил и за самото изследване при получаване на резултата. Спомня си, че ищецът нямал книжка в продължение на седем месеца. В този период описва положението с И. като кошмарно, особено за нея, защото често боледувала. Споделя, че през това време получила инфаркт и два пъти през два месеца изпадала в кома. Спомня си, че в този период ищецът непрекъснато я водел на изследвания, на лекари. Заявява, че около десет пъти била в болница през това време и си спомня, че той много се страхувал, че няма да може да я закара бързо до лекар при нужда. Споделя, че в този период, ищецът не се хранил добре, много се тормозел какво ще кажат и какво ще си помислят хората, дали ще му повярват, че не е наркоман. Спомня си, че тогава ищецът се придвижвал по различни начини, а когато трябвало да я води на лекар, ходели с такси. Споделя, че и дядото на ищеца бил в болница /в Пирогов/ в същия период, а след това го гледали у тях четири месеца. Спомня си, че И. се придвижвал с колело. Не можел да ходи при баща си често. Споделя, че дългото оставане без книжка му се отразило много. Споделя в качеството си на майка, че детето ѝ не било същото. Спомня си, че ищецът най-много се страхувал и се тормозел за това какво ще кажат хората. Споделя, че не я пускал да ходя никъде, дори и на село защото се страхувал, че може да ми стане нещо. Споделя, че на три пъти останала жива поради това, че ищецът много бързо я закарал в болницата. Тези случаи били преди да му вземат книжката. Ежедневните си дейности преди да му вземат книжката, ищецът извършвал с автомобил. Спомня си, че щял да започне работа при техен съсед във фирма, която се занимава с ПВЦ и алуминиева дограма, но не започнал, защото не можел да се придвижва с колело. Споделя,

че ищецът сякаш се предал и не искал да повярва, че му се случва такова нещо. Изпаднал в нещо като депресия, отслабнал с около 20 кг., не можел да спи, опитвал са да играе вечер на някакви игри, престанал да излиза. Спомня си, че преди този случай ищецът доста се разбирал и контактувал със съседите особено с по-възрастните, на които помагал за пенсии, за поща, а когато се налагало ги возел някъде. Заявява, че ищецът най-много се притеснявал те какво ще си помислят. Споделя, че през тези седем месеца докато И. трудно се хранел, трудно заспивал, но не са търсили медицинска помощ за това. Заявява, че живеят заедно с ищеца в[жк], където има градски транспорт.

Разпитан, св. Д. заявява, че познава И. от десет години, защото са съседи. Спомня си, че когато отнели свидетелството за МПС на И., той точно трябвало да започне работа при тях. Говорели преди това с шефовете да започне работа при тях. След това, ищецът им казал, че му взели книжката и няма как да започне. Работата, която трябвало да започне изисквала кандидатът да притежава шофьорска книжка. Щял да започне работа през месец юни 2023 г. Обстоятелството, че не могъл да започне работа, ищецът приел много тежко. Спомня си, че в онзи период ищецът нямал нито с какво да се движи, нито как да започне работа при тях. Спомня си, че И. се придвижвал с колело. Заявява, че ситуацията, в която се намирал ищецът му се отразила много зле на финансовото състояние. Докато нямал книжка и след станалото, ищецът бил доста мълчалив и това явно му влияело доста.

Съдът кредитира свидетелските показания като ясни, последователни и кореспондиращи със събраните по делото писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Предявените кумулативно съединени искове са процесуално допустими – претендира се обезщетяване на имуществени и неимуществени вреди, настъпили в резултат на незаконосъобразни действия, изразяващи се в незаконосъобразно отнемане на СУМПС по реда на чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП от полицейски органи към отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Съобразно разпоредбата на чл. 205 от АПК, искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразни действия се твърди, че са причинени вредите – СДВР.

Разгледан по същество, исковата молба е неоснователна.

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за дейност на ответната администрация, следва да са налице трите елемента от правопораждащия фактически състав: 1.незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между тях. Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл.4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

С аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

В конкретния случай се претендира обезщетение от СДВР за имуществени и неимуществени вреди, претърпени в периода от 21.06.2023 г. до 15.01.2024 г., в общ размер на размер на 1211.00

лева лв., както следва:

- 1000.00 лева, представляващи обезщетение за неимуществени вреди, вследствие на незаконосъобразни действия, изразяващи се в незаконосъобразно отнемане на СУМПС по реда на чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП;
- 211.00 лева, представляващи обезщетение за имуществени вреди за заплатено изследване, вследствие на незаконосъобразни действия, изразяващи се в незаконосъобразно отнемане на СУМПС.

Между страните няма спор, че на 21.06.2023 г. по време на извършена проверка от служители на СДВР, И. М. М. е отказал да му бъде извършен тест с техническо средство DRUG TEST 5000, № ARMF – 0097 за употреба на наркотични вещества и техните аналози.

Съгласно чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки в случаите, в които компетентните полицейски органи установят водач на МПС, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Ето защо, след като ищецът е отказал да бъде проверен с техническо средство DRUG TEST 5000, № ARMF – 0097 за употреба на наркотични вещества и техните аналози, полицейските органи законосъобразно са му наложили принудителни административни мерки със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-002912/ 1833/21.06.2023 г. /л.56/, с която на основание чл.22 от ЗАНН и чл.171, т.1 „б.“ от ЗДвП са наложили „Временно отнемане на свидетелство за управление на МПС №[ЕИК], но за не повече от 18 месеца“. В този смисъл е и практиката по адм. дело № 11068/2018 г. и адм. д. № 10013/2018 г. по описа на ВАС, VIII отделение.

Видно от докладна записка № 4332р-89816/29.12.2023 г. /л.58/, издадена от началник на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, след обявяване на резултатите от извършеното химико-токсикологичното изследване на ищеца за установяване наличието на наркотични вещества или техни аналози, обективирани в протокол № И-11732/18.12.2023 г., издаден от ръководителя на ХТЛ при В. академия, полицейските органи са посочили, че не може да се вмени нарушение във вина на лицето И. М. и са прекратили наложените принудителни административни мерки с мотивирана Резолюция 23-4332-М003356/29.12.2023 г..

Съгласно чл.172а, ал.1 от ЗДвП, разходите за извършване на медицинско изследване, за вземане на биологични проби и за извършване на химическо изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или химико-токсикологично изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози са за сметка на лицето, за което с техническо средство е установена концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или с тест е установена употреба на наркотични вещества или техни аналози или което е отказало извършването на проверка с

техническо средство или тест. Ето защо, след като формираният отказ за извършване на проверка с техническо средство е по волята на ищеца, неоснователна е претенцията в исковата молба за ангажиране отговорността на ответника за законоустановеното задължение на ищеца да заплати извършеното в лаборатория химико-токсикологичното изследване в размер на 211.00 лева.

Действително, обявяване на резултатите от химико-токсикологичното изследване, от които зависи евентуалното преустановяване на наложените на изследваното лице принудителни административни мерки е необосновано забавено /около седем месеца/, което обстоятелство може и в случая е довело до ограничаване на правата на ищеца в срок, надхвърлящ разумния. Констатираното забавяне обаче не е вследствие на незаконосъобразни действия или бездействия на ответника в настоящото производство, поради което исковите претенции срещу него следва да бъдат оставени без уважение като неоснователни и недоказани.

По изложените съображения, съдът приема за недоказани елементите от фактическия състав на отговорността на държавата за вреди по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ – незаконосъобразни действия от страна на СДВР, от които за ищеца да са настъпили имуществени и неимуществени вреди в периода от 21.06.2023 г. до 15.01.2024 г., както и причинно-следствената връзка между действията на ответника и настъпилите в правната сфера на ищеца вреди.

При този изход на спора, на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, в полза на ответника следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт, осъществил процесуално представителство, в размерите по чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 130 лева.

Воден от горното Административен съд – София град, I-во отделение, 21-ви състав,

РЕШИ :

ОТХВЪРЛЯ искова молба на И. М. М., ЕГН [ЕГН], срещу Столична дирекция на вътрешните работи за присъждане на обезщетение в размер на 1000.00 лева, представляващо обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в периода от 21.06.2023 г. до 15.01.2024 г., вследствие на незаконосъобразни действия, изразяващи се в незаконосъобразно отнемане на СУМПС по реда на чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП.

ОТХВЪРЛЯ искова молба на И. М. М., ЕГН [ЕГН], срещу Столична дирекция на вътрешните работи за присъждане на обезщетение в размер на 211.00 лева, представляващо обезщетение за имуществени вреди за заплатено изследване, вследствие на незаконосъобразни действия, изразяващи се в незаконосъобразно отнемане на СУМПС.

ОСЪЖДА И. М. М., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски по делото в размер на 130.00 /сто и тридесет/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: